

Атанас Далчев

Коли

Дълъг път, потъмнял и разкалян,
който води незнайно къде,
който прав в есента кървоалена
като меч е разсякъл света.

Още колко остава да минат
тези стари и груби коли?
Много дни във полета пустинни
непрестанния дъжд ги вали.

Много дни в този път безнадежден
ги следи неотстъпно дъжда
и разгъва чудовищна мрежа
от изпредена в нишки вода.

Дъжд и път, дъжд и път пуст и черен
и понякога бедни села;
само скръбната песен размерена
на скрипящи безспир колела.

Тази песен, която приспива
и скъсява далечния път:
като нощ почернелите биволи
денонощно покорно вървят.

Стари груби коли сред полята,
ето ви по безкрайния път!
Като спиците на колелата ви
едносъщите дни се въртят.

1924 г.

КРАЙ

© 1924 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12093>]